

Aptiekāre vienīgā un neaizstājamā...

Aptiekas “Baiba” vadītājas Baibas Sproģes darba gaitas saistītas ar Kolku, kur pēc medicīnas skolas beigšanas atnākusi un palikusi. Jau daudzus gadus viena pati strādā savā aptiekā – “Zītaros”. Aptieka ir skaisti iekārtota, moderni izremontēta. Baiba ir ļoti centīga un enerģiska, aizvien tiecas apgūt jaunas prasmes un mākas.

Kāds bijis jūsu dzīves ceļš šajā pusē? Vai esat ar dzimtas saknēm Kolkā?

Esmu ienācēja, Kolkā nokļuvu pēc Medicīnas skolas beigšanas tālajā 1982. gadā. Izvēlējos šo vietu pēc pieprasījuma, kā padomju laikos bija pieņemts, jo esmu dzimusi Talsu rajonā un vēlējos dzīvot tuvāk savai ģimenei. Brāļi vēl šodien tur dzīvo.

Sāku strādāt ar 1. augustu, un šobrīd man ir jau pilni 37 gadi, kopš dzīvoju un strādāju Kolkā. Padomju varas gados Kolkā bija vajadzīga atļauja, lai iebrauktu. Strādāju vietējā aptiekā par farmaceiti asistenti. Tolaik bieži mainījās aptiekas vadītājas, līdz pienāca brīdis, kad nomainījās arī valsts iekārta. 1993. gadā jau jutos pietiekami neatkarīga, lai nodibinātu savu privātpraksi. Ieguvu licenci savai aptiekai, tādējādi nodrošinot aptiekas pēctecību Kolkā. Mana aptieka bija otrā privātā aptieka šajā pusē, pirmā bija Talsos, tur tā tika nodibināta vēl pirms manis. Tajos gados iestājos arī Farmaceitu biedrībā, kur vēl joprojām esmu, tādējādi uzzinu visus nozares jaunumus, jo farmācijas nozarē itin bieži kas mainās.

Ar dzīvi Kolkā esmu apmierināta, lai gan pagāja ilgāks laiks, līdz vietējie mani pieņēma. Manuprāt, kolceniķiem ir paveicies, ka es te atnācu, jo neviens vietējais jaunietis no Kolkas šajā nozarē nav vēlējies darboties, tik zinu, ka viena meitene par farmaceiti izmācījās, bet darba gaitas šajā profesijā tā arī neuzsāka.

Esmu dzirdējusi, ka Kolkā pēdējo gadu laikā esot stipri samazinājies iedzīvotāju skaits. Kā tas ietekmē jūsu aptiekas dzīvi?

Kolkā patiešām pēdējos gados ir stipri samazinājies iedzīvotāju skaits, daudzi ir arī tādi, kas ir kā iedzīvotāji reģistrēti, bet ikdienā šeit nedzīvo. Pirms trim gadiem piedzima pieci bērni, bet šogad ir tikai viens jaundzimušais. Pārsvārā uz aptieku nāk veci cilvēki, kam nepieciešams konkrēts zāļu sortiments, un lielākoties viņiem vajadzīgas zāles no kompensējamo medikamentu saraksta. Es visus viņus zinu un dažreiz arī palīdzu viņiem atcerēties, ja kas piemirsies. Aptiekā viņi arī parunājas, satiek citus iedzīvotājus. Kolka jau ir kā viena liela ģimene.

Vai aptiekas darba ritmam ir kādas specifiskas iezīmes, piemēram, sezonālitate?

Aptiekas apmeklējumu tik tiešām ietekmē sezonālitate. Ziemā šeit ir pavisam kluss, var izstaigāt Kolku no viena gala līdz otram un nevienu cilvēku nesatikt, bet,

siltākiem mēnešiem sākoties, no maija līdz septembrim, te apgrozās daudz vasarnieku un ir garām braucošie tūristi, tiem ir citas – sezonāli specifiskas - vajadzības. Manu darbu ietekmē arī fakts, ka nepieciešamākās preces pārdod arī vietējā veikalā, tāpēc, ne visos gadījumos klienti pēc nepieciešamās preces iegriežas aptiekā. Agrāk strādāju arī sestdienās, bet nu jau kādu laiku vairs tikai darba dienās.

Vai nav sarežģīti būt vienīgajai aptiekārei tuvākajā apkārtnē?

Tā kā mani neviens nevar aizvietot, tad cenšos izkārtot tā, ka darba dienās esmu uz vietas, izņemot nepieciešamības gadījumus, kad jābrauc uz Rīgu, uz semināriem vai neatliekamās darba jautājumos. Šādos gadījumos aptieka tiek slēgta. Ik pa pieciem gadiem ir jākārt sertifikācija, un katru reizi tā jāiegūst no jauna. Pēdējā gadā ir labi tas, ka ir iespējams iegūt vajadzīgos punktus, lai iegūtu sertifikātu, attālināti - internetā - un nav vairs jābrauc uz Rīgu. Reizi mēnesī braucu arī uz Talsiem, kur atrodas mana grāmatvedības firma, kas man sakārto grāmatvedības lietas.

Atvaļinājumu ņemu, ilgākais, tikai uz divām nedēļām, savlaicīgi brīdinot klientus par zāļu iegādi, jo viņiem ir sarežģīti nokļūt uz citām aptiekām. Tuvākās ir Dundagā un Rojā.

Kāpēc izvēlējāties būt tieši aptieku apvienībā “SirdsAptieka”?

Ar aptieku apvienību “SirdsAptieka” ir viegli sadarboties - vienmēr atsaucīgi, pieejami, kompetenti, kā arī viņu piedāvājumam ir draudzīgas cenas, kas lauku aptiekai ir būtiski. Kopā ar šo aptieku apvienību esmu kopš 2015.gada.

Kā ar ģimenes atbalstu jūsu darbā?

Līdz šim ar visu esmu tikusi galā viena pati, tik vien, ka vecāki palīdzēja ar starta kapitālu privātprakses uzsākšanai. Šobrīd man ir prieks, ka vecākā meita, gan ne uzreiz pēc skolas beigšanas, bet pēc vairākiem gadiem, ir izvēlējusies farmaceita profesiju un tagad to apgūst Latvijas Universitātes Rīgas 1. medicīnas koledžā. Viņa jau tepat aptiekā ir izaugusi, šajā vidē bijusi kopš bērnu dienām. Tagad varam apmainīties viedokļiem par jaunumiem nozarē vai varu sniegt kādu padomu no savas pieredzes.

Kā atpūšaties no darba brīvajā laikā, vai jums ir arī kāds vaļasprieks?

Mans vaļasprieks ir rokdarbi – adu, tamborēju, šuju. Patīk pastrādāt arī dārzā, tur atpūšos. Kad dodos atvaļinājumā, kopā ar vīru cenšamies apskatīt kādas jaunas vietas, kur nav būts, vai pabaudām pilsētu svētkus, bet burzma man ne visai patīk, tā ātri nogurdina.